

Arrest

**nr. 121 256 van 21 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering verlenging tijdelijk verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 8 november 2013 en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 8 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 9 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) indient.

1.2. Op 6 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond verklaard wordt.

1.3. Op 21 februari 2012 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 7 maart 2012 dient de verzoeker tegen de beslissingen van 6 februari 2012 en 21 februari 2012 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 29 oktober 2012 worden deze beslissingen door de gemachtigde ingetrokken en wordt verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. De Raad verklaart het beroep zonder voorwerp bij arrest nr. 121 255 van 22 maart 2014.

1.5. Op 8 november 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 3 december 2013 ter kennis gebracht wordt.

1.6. Op 8 november 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 3 december 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

*"Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 19.05.2013 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen **9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.*

Overwegende dat de genaamde A.O. geboren te (...) op (...), onderdaan van Marokko, verblijvende te (...) gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB342457) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 29.10.2012 werden opgenomen:

"een arbeidskaart B + bewijzen van effectieve tewerkstelling + niet ten laste vallen van het OCMW (attest)."

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen. De vorige arbeidskaart is verstreken sinds 19.04.2013. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden."

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 7, al. 1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn. of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze- termijn niet overschreden werd.

Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de A kaart (A kaart geldig tot 19.05.2013). Voorwaarden voor verlenging van de A kaart : een nieuwe arbeidskaart B + bewijzen van effectieve tewerkstelling + niet ten laste vallen van het OCMW. Betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart B over. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden voor verlenging van de A kaart en omwille van die redenen kan de A kaart niet worden verlengd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Enige middel : schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet :

De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het uitoefenen van een weigerings- en terugleidingsbeslissing zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

Met het weigeren het tijdelijk verblijf ogv tewerkstelling te verlengen dient gesteld te worden dat DVZ hiermee daadwerkelijk spijkers heeft gezocht op laag water.

De grond van de aanvraag, gesteund op een minimaal tweejarig verblijf (wat dus vervuld is) en de mogelijkheid tot het bekomen van een arbeidscontract na regularisatie (wat ook vervuld was), worden hierbij uit het oog verloren.

DVZ stelt dat geen nieuwe arbeidskaart noch bewijzen van effectieve tewerkstelling werden bijgebracht. DVZ heeft echter nooit onderzocht waarom dit zo was.

In de model-arbeidskontrakten, die door de bevoegde staatssecretaris zelf werden vooropgesteld, werd duidelijk gestipuleerd dat de werkgever, die obv die richtlijn uit juli 2009 een illegaal zal tewerk stellen zich hierbij engageert voor een periode van minimaal twee jaar gedurende dewelke deze werkgever aan de tewerkgestelde vreemdeling jobzekerheid moet bieden MINSTENS deze vreemdeling gedurende die periode op sociaalrechtelijk vlak ten laste te nemen (zegge zijn sociale lasten betalen, zijn inkomen verzekeren edm..

In casu kan erop gewezen worden dat DVZ geen enkele bijkomende vraag desbetreffend heeft gesteld; derwijze dat zij geen grondig onderzoek heeft gesteld alvorens tot de gewraakte beslissing te komen.

Nochtans komt het haar toe een behoorlijk en zorgvuldig gevoerd onderzoek per casus uit te voeren. De veelheid aan verzoeken, die volgens die regularisatiecampagne van 19.07.2009 werden ingediend - en wat toch overigens de bedoeling was — mag hiervoor geen excuus zijn.

Immers bij gebreke aan geïndividualiseerd onderzoek naar argumenten en stukken komt de motiveringsplicht van DVZ in het gedrang.

Kwestie is dat verzoeker na amper twee maanden in dienst te zijn geweest bij die (malafide) werkgever ANJAR BVBA geen loon meer uitbetaald kreeg noch loonfiches mocht ontvangen gedurende de zes daaropvolgende maanden.

Bij zijn aandringen op het loon naar werk én de (voor zijn verblijf te bestendigen onontbeerlijke) loonfiches kreeg verzoeker dan simpelweg te horen dat hij aan de deur werd gezet en dat hij niet meer moest komen werken.

De raadsman van verzoeker heeft alsdan de werkgever in gebreke gesteld én geen genoegdoening bekomend werd onmiddellijk een rechtsprocedure bij de bevoegde Arbeidsrechtbank ingediend wegens deze wanpraktijken, waarbij tevens aanspraak gemaakt wordt op het doen eerbiedigen van de rechten en plichten voortvloeiende uit die bijzondere door de overheid zelf opgemaakte arbeidscontracten conform de richtlijn van 19.07.2009.

In die omstandigheden kan verzoeker derhalve niets verweten worden.

Kortom, de beslissing van DVZ in casu en haar gevolgen in concreto zijn absoluut disproportioneel met het nadeel dat zij berokkenen aan verzoeker, zelfs in het licht van de doeleinden die zij nastreven temeer gelet op de afdwingbare sociaal- en arbeidsrechtelijke rechtsregelen van dwingend recht (en zelfs van openbare orde).

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden.”

2.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “het” algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Voor wat betreft de ingeroepen schending van “*substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten*” merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van “*substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten*”, zonder evenwel aan te geven welke vormvereisten door de bestreden beslissing geschonden worden en zonder aan te geven op welke manier deze door de bestreden beslissing geschonden worden.

Het middel is onontvankelijk in de mate dat verzoeker een schending aanvoert van “*substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten*”.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden samen onderzocht met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

2.6. Verzoeker voert aan dat hij werd gemachtigd tot verblijf in toepassing van de instructie van 19 juli 2009, en stelt dat de door de verweerder vooropgestelde modelarbeidsovereenkomsten aangeven dat de betrokken werkgever zich engageert tot tewerkstelling voor een periode van minimaal twee jaar. Verzoeker werd echter na twee maanden door zijn werkgever niet meer betaald en werd vervolgens ontslagen, waarna hij een procedure ingeleid heeft bij de arbeidsrechtbank. Verzoeker stelt dat hem dan ook niets verweten kan worden.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 oktober 2012 door de gemachtigde in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet wordt gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, geldig tot 19 mei 2013. Deze beslissing vermeldt het volgende:

“De geldigheid van de verblijfstitel wordt slechts verlengd na voorafgaande toelating van de Dienst Vreemdelingenzaken. De vraag voor verlenging van de verblijfstitel moet samen met de nodige bewijsstukken ingediend worden bij de gemeente, die alles doorstuurt naar de Dienst Lang Verblijf.

Voorwaarden: een geldige arbeidskaart B + bewijzen van effectieve tewerkstelling + niet ten laste vallen van het OCMW (attest)”

In casu weigerde de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing de verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoeker omdat deze niet tijdig een nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen. Dit wordt door de verzoeker niet betwist, noch weerlegd.

2.8. Waar verzoeker verwijst naar de instructie van 19 juli 2009, in toepassing waarvan hij werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, dient de Raad op te merken dat deze instructie door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 en aldus met terugwerkende kracht uit

de rechtsorde verwijderd werd. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze instructie, en al evenmin op de daarbij horende 'vooropgestelde modelarbeidscontracten'. De Raad stelt immers vast dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele voorwaarde bevat inzake arbeidsovereenkomsten, laat staan van een bepaald model van overeenkomst.

2.9. Verzoeker voert ook aan dat hij door zijn werkgever na twee maanden niet meer betaald werd en na zes maanden ontslagen werd, waardoor hem niets verweten kan worden. De Raad dient hierbij op te merken dat het juridische geschil betreffende zijn tewerkstelling behoort tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank. De Raad is niet bevoegd om zich hierover uit te spreken.

In zoverre verzoeker stelt dat de gemachtigde in de bestreden beslissingen rekening diende te houden met het feit dat verzoeker een procedure bij de arbeidsrechtbank van Antwerpen heeft ingeleid inzake het geschil betreffende zijn arbeidsovereenkomst, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654).

Nu verzoeker zijn inleidend verzoekschrift bij de arbeidsrechtbank van Antwerpen pas ter kennis heeft gebracht bij het indienen van zijn verzoekschrift bij de Raad op 31 december 2013, blijkt niet dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

2.10. Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde diende te onderzoeken waarom door verzoeker geen nieuwe arbeidskaart of bewijzen van effectieve tewerkstelling werden bijgebracht, maar dat de gemachtigde integendeel geen enkele bijkomende vraag heeft gesteld noch een grondig onderzoek heeft gevoerd, en hierbij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfsaanvraag, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809)

De Raad benadrukt voorts dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling bij een verblijfsaanvraag de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

In casu blijkt dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing uitspraak doet over de verblijfsaanvraag van verzoeker waarbij de gemachtigde kan veronderstellen dat hij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. De Raad stelt namelijk vast dat de voorwaarden om een verlenging van het tijdelijke recht op verblijf werden opgenomen in de beslissing tot toekenning van een tijdelijk recht op verblijf van 29 oktober 2012. Verzoeker was dus op de hoogte van het gegeven dat zijn tijdelijk verblijfsrecht op 19 mei 2013 afliep en dat een vraag om verlenging moest worden voorgelegd samen met de nodige bewijsstukken, met name een geldige arbeidskaart B, bewijzen van effectieve tewerkstelling en een attest van niet ten laste vallen van het OCMW. Het kwam verzoeker aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. De verwerende partij kan aldus gevolgd worden waar zij stelt dat het aan de verzoeker zelf en niet aan de gemachtigde toekomt om de nodige stukken aan te brengen.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *"betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen. De vorige arbeidskaart is verstreken sinds 19.04.2013. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf*

gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden." en vervolgens aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De verzoekende partij maakt geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. *In casu* zet verzoeker niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsafwending zou bestaan.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES